

Arrest

nr. 36 669 van 6 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 10 november 2008 het Rijk binnen en diende op 14 november 2008 een asielaanvraag in. Op 26 juni 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Mitrovicë en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in Kosovo stierf uw moeder. In 2000 trad uw vader opnieuw in het huwelijk. Na zijn tweede huwelijk behandelde uw vader u niet goed. Soms sloeg hij u en de situatie was heel zwaar voor u. Na de oorlog werkte u een vier à vijftal jaar in een kiosk en in die periode behandelde uw vader u iets beter. In maart 2008 diende u, aangezien u reeds dertig jaar was, van uw vader en uw stiefmoeder te huwen met een familielid van uw stiefmoeder. U wou echter niet huwen met

iemand waar u niet van hield en u weigerde. Diezelfde avond sloeg uw vader u hierom. 's Nachts vertrok u naar uw grootmoeder langs moederskant, waar u enkele maanden verbleef. Uw vader kwam in deze periode meerdere keren langs bij uw grootmoeder om u terug mee te nemen naar huis. Uw grootmoeder en uw drie ooms verdedigden u en uw vader slaagde niet in zijn opzet. Aangezien u uw grootmoeder niet meer tot last wou zijn, vertrok u en ging u bij uw oom in Prishtinë, waar u twee maanden hebt verbleven alvorens het land te verlaten. Gedurende de tijd bij uw oom kwam uw vader niet meer langs. U weet niet of hij nog op zoek was naar u aangezien u geen contact meer had met hem. Toen uw neef, Amir Miftari (O.V. 6.349.248), het land wou verlaten, besloot u met hem mee te gaan omdat uw twee broers, Lulezim (O.V. 4.808.393) en Defrim Miftari, hier reeds meerdere jaren verblijven. U verliet Kosovo samen met uw neef op 10 november 2008 en u week via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België uit, waar u 14 november 2008 asiel vroeg. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw UNMIK-identiteitskaart, een kopie van het huwelijkscertificaat van uw vader en stiefmoeder en een kopie van de overlijdensakte van uw moeder neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u uitsluitend motieven van interpersoonlijke en privaatrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard aanhaalde als redenen om in België asiel aan te vragen. Dergelijke motieven ressorteren niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u Kosovo hebt verlaten omdat uw vader u sloeg en u tevens van hem en uw stiefmoeder diende te huwen met een familielid van uw stiefmoeder. Uit uw gehoor voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u in Kosovo uitsluitend problemen had met die twee personen en dat bovendien uw andere familieleden in Kosovo, met name de familie van uw overleden moeder, volledig aan uw zijde stonden en u zelfs verdedigden tegen uw vader (gehoor CGVS pp. 10-12). Verder heeft u ook niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de lokale of hogere autoriteiten in Kosovo. Zo hebt u niet éénmaal melding gemaakt van uw problemen bij de politie (gehoor CGVS pp. 7-8). U heeft ook nooit enige hulp gezocht bij een NGO (niet-gouvernementele organisatie) of een vrouwenorganisatie in Kosovo (gehoor CGVS p. 8). Uw loutere verklaring dat u de moed niet had en dat u hebt horen vertellen dat ze u toch niet kunnen helpen (gehoor CGVS p. 8), is niet afdoende. Het is immers de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte worden gebracht van de feiten. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd dat er een speciale politie-eenheid is opgericht in Kosovo, de Domestic Violence Unit, die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten i.v.m. geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Een dergelijke eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan er steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Ook bij de politie van Mitrovicë is een dergelijke eenheid actief. Verder zijn er in Kosovo eveneens opvanghuizen voor mishandelde vrouwen en zijn er verschillende niet-gouvernementele organisaties, die zich richten op het welzijn van de vrouw, actief.

Tot slot blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met uw vader en stiefmoeder te ontsnappen. Toen u gevraagd werd waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen, verklaarde u dat u dit niet kon omdat u geen werk had. U verklaarde dat financiële problemen de enige reden is waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen. U voegde er nog aan toe dat als u werk zou hebben, u zich overal in Kosovo zou kunnen vestigen (gehoor CGVS p. 12). Het door u aangehaalde motief houdt echter geen verband met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Het betreft immers een probleem van louter socio-economische aard.

Tot slot dient nog toegevoegd te worden dat uw broer, Lulezim Miftari (O.V. 4.808.393), in maart 2000 afstand deed van zijn asielaanvraag.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw UNMIK-identiteitskaart bevestigt uw identiteit, die niet ter discussie staat. Evenmin wordt het overlijden van uw moeder of het tweede huwelijk van uw vader betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert aan dat ze *“de argumentatie voorgelegd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betwist en van mening is dat die blijkbaar artikels 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen evenals artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 inzake de status van vluchtelingen geschonden heeft;”* en roept tevens *“een schending van artikels 51/2 en 57/8 van de wet van 15 december 1980”* en *“ook een schending van artikels 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de kennelijke beoordelingsfout”* in.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4. Verzoekster voert aan *“Dat inderdaad, de raadsman van verzoekster, door een aangetekende brief dd. 11 mei 2009 opgestuurd op 13 mei 2009, aan het CGVS bekendgemaakt heeft dat verzoekster in het kader van haar asielaanvraag woonplaats op het kantoor van haar raadsman kiest; Dat de raadsman van verzoekster echter geen oproeping op het adres van zijn kantoor gekregen heeft voor het verhoor voor het CGVS dd. 9 juni 2009; Dat verzoekster bijgevolg het verhoor waarvan sprake alleen heeft ondergaan, zonder het bijstaan van een raadsman; Dat een verplichting in hoofde van de asielaanvrager om een gekozen woonplaats te hebben en een verplichting van kennisgeving op het adres van de gekozen woonplaats zowel uit artikel 51/2 als uit artikel 57/8 van de wet van 15 december 1980 blijken; Dat die verplichting absoluut niet door de tegenpartij nageleefd werd;”*

2.4.1. Verweerder stelt *“dat verzoekster inderdaad bij aangetekende brief van 13 mei 2009 woonplaats koos op het adres van haar raadsman, mr. Gravy, namelijk 5000 Namen, Rue Pépin 14. Zoals blijkt uit het administratief dossier werd deze brief op het Commissariaat-generaal ontvangen op 15 mei 2009. Op dezelfde dag werd de oproeping voor een gehoor naar verzoekster verstuurd. Aangezien beide brieven blijkbaar elkaar hebben gekruist, werd verzoekster opgeroepen op de op dat moment door haar laatst gekozen woonplaats, zijnde 5100 Namen, Rue Charles Lamquet 30 (cf. stuk 7 in het administratief dossier: vragenlijst van het Commissariaat-generaal, d.d. 17 november 2008).”*

2.4.2. De Raad stelt vast dat uit het dossier blijkt dat verzoekster correct werd opgeroepen voor het verhoor en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele wettelijke verplichting geschonden heeft. Indien de brieven zich hebben gekruist kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster correct werd opgeroepen en ze aanwezig was op het gehoor. Verzoekster is verantwoordelijk voor de organisatie van haar verdediging. Dat de raadsman niet aanwezig was op het verhoor kan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bezwaarlijk worden aangewreven, en kan enkel te wijten zijn aan een gebrekkige communicatie tussen verzoekster en haar raadsman. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat uit het administratieve dossier blijkt dat het gehoor probleemloos verliep, en dat verzoeksters verklaringen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, ook niet in het verzoekschrift in twijfel worden getrokken.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster legt haar identiteitskaart neer. Zij verklaarde een paspoort te hebben doch legt dit niet neer. Haar verklaringen dat zij dit “gewoon zomaar” aanvraag (gehoorverslag 09.06.2009, p.5) doch het nooit gebruikte en het uiteindelijk achterliet in haar land van herkomst kunnen niet overtuigen. Verzoeksters verklaringen over haar paspoort klemt temeer daar verzoekster, die beweert illegaal met een smokkelaar per auto naar België te zijn gereisd, evenmin haar reisweg aantoonde. De Raad ziet bovendien niet in waarom verzoekster een dergelijke dure en riskante illegale reis ondernam, terwijl zij een paspoort had en volgens haar verklaringen geen problemen heeft met de overheid, en derhalve probleemloos legaal kon reizen. Voorgaande vaststellingen houden een negatieve indicatie in wat betreft haar asielmotieven.

3.2. Verzoekster steunt haar asielaanvraag op problemen met haar vader en haar stiefmoeder, die haar zouden dwingen tegen haar wil in het huwelijk te treden.

3.3. De Raad stelt vast dat de opmerking in het verzoekschrift “*dat geen tegenstrijdigheid aan verzoekster verweten werd of kan zijn; Dat het verhaal van verzoekster dus als geloofwaardig moet blijken, omdat het coherent is en geen tegenstrijdigheid inhoudt*” niet dienend is en verzoekster klaarblijkelijk voorbijgaat aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat verzoeksters asielmotieven niet ressorteren onder de Geneefse Conventie en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen beroep kon doen op de bescherming van haar nationale overheid of andere hulporganisaties, noch dat zij zich niet elders kon vestigen in Kosovo.

3.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. In zoverre er geloof gehecht kan worden aan verzoeksters voorgehouden problemen verduidelijkt zij niet dat deze ingegeven zijn door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde feiten, met name haar familiale problemen, zijn interpersoonlijk/gemeenrechtelijk van aard en vallen buiten het toepassingsgebied van voornoemd Verdrag.

3.4.1. Verzoekster meent dat indien haar asielmotieven “*van louter interpersoonlijke aarde zouden zijn en onder het private recht zouden vallen (...) die zuivere conclusie van de tegenpartij niet voldoende is om te beschouwen dat de ondergane en te ondergaan vervolgingen in geval van terugkomst naar haar land van herkomst door verzoekster niet onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève van 1951 zouden vallen (sic)*”. Verzoekster stelt dat ze “*niet betwist dat ze geen klacht bij haar nationale overheden ingediend heeft*” doch argumenteert “*dat ze die stap niet ondernomen heeft omdat die geen resultaat zou kunnen hebben, gezien het familiale en private karakter van het geding; Dat inderdaad de tegenpartij, die het land van herkomst van verzoekster goed kent, perfect op de hoogte van de locale zeden is en het belang van de patriarch en zijn beslissingen in het land van herkomst van verzoekster*”, en wat betreft de “*Domestic Violence Unit*” dat “*de kennis van het land van herkomst die de tegenpartij moet hebben, noodzakelijk de onbevoegdheid van die eenheid in casu impliceert*”.

3.4.2. Verzoekster voert slechts loutere beweringen aan doch laat na deze te adstrueren aan de hand van objectieve informatie. Dit klemt temeer daar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich wel baseert op informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen wel degelijk actief bestreden en bestraft wordt in haar land, dat er hiervoor zelfs een speciale eenheid werd ingericht in elk politiestation, en dat er bovendien allerlei organisaties en NGO's actief zijn. Verzoeksters opmerkingen in het verzoekschrift kunnen dan ook bezwaarlijk geobjectiveerd worden. Verzoekster biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor het niet aanspreken van de beschermingsmechanismen die zij ter beschikking had in haar land van herkomst. Evenmin toont zij aan dat zij zich niet elders kon vestigen in Kosovo, de economische motieven die zij in dit verband aanhaalt kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Het is hoe dan ook niet ernstig dat verzoekster “*de moed niet*” had (gehoorverslag CGVS, 09.06.2009, p.8) om een beroep te doen op de politie om haar familiale problemen op te lossen maar wel om naar Europa te emigreren, wat een veel ingrijpendere keuze is en een weloverwogen organisatie impliceert. Verzoekster kon hierbij op de hulp rekenen van haar familie wat haar bewering alleen te staan tegenover haar ouders op de helling zet.

3.5. Verzoeksters algemene en theoretische beschouwingen over Vluchtelingenrecht vermogen evenmin de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoekster weerlegt dan ook

geenszins de besluiten van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Ze verwijst naar de tekst van de wet maar licht niet concreet toe waarom verzoekster met succes hierop beroep kan doen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK